

A legfontosabb munka

Írta: Linda G. Paulsen
(Igaz történet alapján)

„Köztetek olyan vagytok, mint aki szolgál”
(vö. Lukács 22:27).

Amelia mindig szívesen járt Nagyinál. Szeretett a plüssállatokkal játszani, és belebújni Nagyi hatalmas, puha takarójába. Ma viszont nem játszani jöttek, hanem segíteni.

Útban Nagyi házához Amelia húgai arról beszélgettek, hogy ki melyik munkát szeretné megcsinálni.

Sarah söprögetni szeretett volna. Emily felmosni. Alyssát pedig arra kérte Anya, hogy tisztítsa meg az ablakokat.

„Én mit csináljak? – kérdezte Amelia. – Segítsek a portörletésben?”

„Számodra különleges munkám van – mondta Anya. – Szeretném, ha figyelnél.”

Amelia kivárt. „Rendben, figyelek. Mi lesz a munkám?”
„Hát ez! – felelte Anya nevetve. – Csak figyelj. Ülj Nagyi mellé és hallgasd, amit mond. Könnyen lehet, hogy ez a legfontosabb munka mindabból, amit ma el fogunk végezni.”

Hogy lehetne a hallgatás a legfontosabb munka?
Amelia eltöprengett. A portörletés sokkal valóságosabb munkának tűnt, de azért hajlandó volt ezt is kipróbálni.

Nagyi örömmel üdvözölte őket. Mindenki nekilátott a feladatának, Amelia pedig odament és leült Nagyi mellé a díványra. Észrevett a sarokban egy plüssnyuszit. „Tetszik a nyuszid?” – mondta.

Nagyi elmosolyodott. „Meséltem már neked a bátyámról, Melről, és a kisnyusziról?”

Amelia meglepődött. „Valódi nyuszi?”

ILLUSZTRÁLTA: MARK ROBISON

Nagyi bólintott. „Talált egy árva kisnyuszit. Az inge alá dugta, hogy biztonságban legyen.” Nagyi elmesélte Ameliának, hogy milyen ketrecet épített Mel a nyúlak.

Arról aztán újabb történetek jutottak Nagyi eszébe. Mesélt a bocijáról, aki Starnak nevezett el, és a hátára ült! Amelia kuncogott, ahogy maga elé képzelte, amint Nagyi egy kis tehén hátán nyargalászik. Nem volt könnyű kislánként elképzelnie Nagyt.

Nagyi pedig csak mesélt és mesélt. Újra elmesélte a nyuszis történetet. Később megint belekezdett, de középtájon abbahagyta és újakezdte.

Amelia nagyon próbált figyelni, de már kezdett fáradni. Anya és a lányok még mindig dolgoztak.

Nehéz volt ülni és figyelni! De Nagyi mosolygott. Nagyon boldognak tűnt, hogy elmesélheti a történeteit.

Néhány perccel később bejött Anya: „Készen vagyunk. Indulhatunk.”

„Nagyon kedves volt tőled – mondta Nagyi Ameliának. – Szeretem, amikor itt vagy.”

Amelia szorosán átölelte a nagymamáját. Könnyeket látott megcsillanni Nagyi szemében.

„Mi a baj?” – kérdezte Amelia.

„Nincs baj – mondta Nagyi. – Köszönöm, hogy elbeszélgethettünk. Szeretek.”

Amelia minden porcikájában melegséget érzett. „Én is szeretlek – felelte. – Nemsokára megint jövök.”

Hazafelé Alyssa megkérdezte: „Milyen volt figyelni, Amelia?”

„Nehezebb volt a figyelés, mint gondoltam. Szerintem már azelőtt elegendő volt a figyelésből, hogy Nagyi kifogyott volna a mondanivalójából.”

„Nagyszerű voltál!” – mondta Atya.

„Köszí! De néhány történet nagyon vicces volt. Tudtátok, hogy Nagyinak volt egy bocija?”

„Mármint egy pici tehene?” – kérdezte Sarah.

„Aha! – bólintott Amelia. – És nagyi mindig felült a hátára! Star volt a neve.”

Amelia elmesélte nekik Nagyi többi történetét is. Tulajdonképpen tök jó volt, hogy ilyen sokat megtudott róla.

Emily elvigyorodott. „Legközelebb esetleg cserélhetnél velem munkát. Én is szeretnék figyelni!” ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.